

[Udenrigsministeren]

kan det nu forbydes tv-hold at arbejde i de besatte områder. Men forbud mod at skildre, hvad der foregår, ændrer jo ikke på virkeligheden. Dog vil jeg gøre opmærksom på to forhold i denne forbindelse:

For det første har regeringen bemærket, at Israel tielseneladende har valgt ikke at effektuere flere beslutninger om deportation af palæstinensere.

For det andet har vi noteret, at den israelske forsvarschef over for de lokale kommandanter den 23. februar har præciseret bestemmelserne om voldsanvendelse, og det fremgår heraf, at kun hvor der er tale om at sprede voldelige optøjer, om at hindre modstand over for lovlige anholdelser eller om direkte forfølgelse af demonstranter og mistænkte, kun i disse tilfælde kan brug af vold komme på tale. Når disse formål er opnået, er enhver efterfølgende voldsanvendelse forbudt. Hvor anvendelse af vold er aktuel, må det kun ske i nødvendigt omfang og så vidt muligt uden slag mod hoved eller andre udsatte kropsdele. Befolkningen i de besatte områder må ikke udsættes for mishandling eller ydmygelse, og indbyggernes ejendele må ikke forsætligt ødelægges.

Når der så spørges om, hvad regeringen vil foretage for at være med til at standse undertrykkelsen af befolkningen i de besatte områder, er svaret, at regeringen vil fortsætte sin hidtidige politik. Regeringen vil heller ikke i den kommende tid forsømme nogen lejlighed til over for Israel at argumentere for, at et retssamfund som det israelske må leve op til sine forpligtelser i henhold til folkeretten og menneskerettighederne. Det vil vi gøre sammen med de øvrige EF-lande, og vi vil gøre det i vore egne direkte kontakter med Israels regering.

De dansk-israelske forbindelser har jo lige siden Israels oprettelse i 1948 været præget af et nært venskab, af fordomsfrihed, af åbenhed. Og som jeg sagde for lidt siden: Netop fordi vi har så gode forbindelser til Israel, har vi også en særlig forpligtelse til at tale uden omsvøb netop nu, og af samme grund forventer vi, at Israel vil lytte til os.

Regeringen er naturligvis opmærksom på, at der i nogle af Folketingets partier er tanker fremme om, at nu må protesternes og opfordringernes tid være forbi, og at der i stedet må handling til, f.eks. i form af indførelse af økonomiske sanktioner mod Israel.

Det kunne man måske have en vis forståelse for, hvis der ikke blev lyttet til os. Men alligevel er denne tankegang efter regeringens opfattelse ikke rigtig. Vi ved jo alle, at hvis sanktioner skal være effektive, skal de være bakket bredt op, og der er jo ikke grund til at forvente en sådan bred opbakning. Det må bl.a. tages i betragtning, at den israelske økonomi i meget høj grad beror på amerikansk bistand.

Hvis nu Danmark gør sig til talsmand for sanktioner, vil man med rette kunne anklage os for bare at ville føre en gold demonstrationspolitik. For regeringen er der ingen tvivl om, at Israel ganske ville vende os ryggen, og at den indflydelse, som vi søger at udnytte, ville blive tabt på gulvet. At søge at udøve pression over for Israel ville også være en kortsigtet politik.

Lad os nu ikke midt i harmen over dagens hændelser i de besatte områder glemme, hvad der er det endelige mål, nemlig at få tilvejebragt en fredelig løsning på den arabisk-israelske konflikt. Så lad os da heller ikke i denne sag sætte os selv uden for indflydelse.

Her kommer jeg så til det andet led i den stillede forespørgsel: Hvad vil regeringen foretage for at være med til at få den årelange besættelse af områderne bragt til ophør?

Jeg vil gerne først for god ordens skyld gøre opmærksom på, at de besatte områder jo ikke bare omfatter Gazaområdet og Vestbredden, men også Golanhøjderne og den østlige del af Jerusalem, som Israel imod det internationale samfunds protest har annekteret som en del af staten. Endelig er der også den såkaldte sikkerhedszone, som Israel som et levn fra sin invasion i Libanon i 1982 stadig opretholder i den sydligste del af Libanon.

Det palæstinensiske problem er kernen i Mellemøstenkonflikten, men det er ikke det eneste problem. Det kan efter de allerflestes opfattelse kun løses som led i en samlet fredssordning.

Den nuværende danske regerings politik i Mellemøstenkonflikten er en fortsættelse af den forrige regerings. Den er led i en bredere europæisk politik, som fortsat er forankret i Veneziaerklæringen af 13. juni 1980 fra Det Europæiske Råd. Denne erklæring og De Tolvs senere erklæringer er senest blevet genbekræftet under EPS's udenrigsministermøde i Bonn den 8. februar i år.